

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tomris Uyar

Güzel Yazı Defteri

ÖYKÜ

Resimler: Ali Arif Ersen

YKY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://tante.org>

YAPI KREDİ YAYINLARI

TOMRİS UYAR

Güzel Yazı Defteri

Öykü

Resim
Ali Arif Ersen

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Güzel Yazı Defteri

Yapı Kredi Yayınları - 4339
Edebiyat - 1219

Güzel Yazı Defteri / Tomris Uyar

Kitap editörü: **Murat Yalçın**
Resimler: **Ali Arif Ersen**

Kitap tasarımı: **Mehmet Ulusel**

1. baskı: İstanbul, Mart 2015
ISBN 978-975-??

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2015
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İlk o gün.

Bir ağustos-sonrası ikindisi. Havada buğulu yaz öğlesinin uyuşukluğu asılı.

Arada bir çıkan esintinin savurduğu köpüklerden yayılan hışırtı dışında çıt yok. Yalnız, bir yerlerden belli aralarla gelen bir çekiç sesi (yaz ikindilerinin vazgeçilmez, sessizliği pekiştiren eşlikçisi).

Bugün artık albümlerdeki fotoğraflarından anımsadığım çocuk, yarı beline kadar suyun içinde durmuş, kumsalı çevreleyen dik kayaları gözlüyor.

Uzakta iki ihtiyar, bir tümseğe ilişmiş bir şeyler konuşuyorlar. Daha yaşlı olanın kısa kollu beyaz gömleği esintiyle kabarıyor, şişiyor, sonra yine cılız bedenine yapışıyor.

Çocuk, denizden korkmadığını kanıtlama gereğini duyuyor. (Onlara mı, kendine mi?) Az ötedeki kayayı yokluyor, altlarda bir çıkıntı buluyor. Çıkıntıya tutunup başaşağı dalıyor suya. Sazlar, yosunlar, daha da derinlerde titreşen, soluyan bir deniz tarlası. Boz bitkileri, yanardöner nesneleri, kırık deniz kabuklarıyla.

Biraz daha derine. Birazcık daha... Ama şakaklarındaki güm-güm zonklamayla yüzeye ağıyor bir anda.

Deniz, kirpiklerinin ucuna tuz tanecikleri serpti (gözleri ya-mıyor), ağzını tatlı bir tükürükle doldurdu. Sırtüstü dinleniyor.

Gök sararmış. Koyu bulutlar toplanıyor. Toplanırken denizin günboyu emdiği bütün ışınları, bütün renkleri, sıcaklığı içlerine çekiyorlar sanki.

Su, kurşun renginde artık. Gökteki karalık, bir leke gibi düşüyor yaz günü resmine: eylül.

Soğuktan dişleri birbirine vuruyor. Korkunun da payı var bu titremede.

O deniz, o iki ihtiyar, kendisi, o ikindiye hep birlikte bir daha yaşayamayacaklar. O an'ı.

Gölge kalıcı.

güzin

Güneş batmış, kumsalda kimse kalmamıştı. Erkenci sokak lambaları yanmak üzereydi.

Gün boyunca sarı toz kokan yollar, ıslak leylak kokar o saatlerde.

— Deniz soğuk muydu? diye sordu Kenan. Üşüdün mü? Hemen kalkalım istersen.

Güzin, uzun siyah saçlarını kurutuyordu havluyla.

— Biraz. Geçer şimdi.

— Arasına düşünüyorum da, dedi Kenan örtülü bir si-temle, yalnız denizdeyken kendin oluyormuşsun gibime geliyor.

— Biraz abartıyorsun da haklısın galiba.

Güzin gülümseyince yanaklarında iki küçük gamze belirirdi.

“Bunun da etkisi var mı bilmem,” diye düşündü Kenan. “Ama her yaşta aynı kalan kadınlardan o. Sanki kendini bildi bileli kalacağı yaşı kararlaştırmış. Onu çekici kılan da bu özelliği işte... Yoksa güzel sayılmaz.” Bir an duraladı. “Pekala sayılır da konumuz o değil.”

— Elini biraz çabuk tutmazsan, masamızı kapacaklar, diye girdi söze.

— Ne masası?

Güzin’in koyu kahverengi gözleri iri iri açılmıştı.

— Şu yeni açılan balık lokantasında bir masa ayırtmış- tım da.

Güzin telaşlıydı: Özel günleri anımsamadığı için ne di-

yeceğini bilemedi. Acaba üç yıllık birlikteliklerinin yıldönümü müydü bugün?

— Boşuna düşünme, diye güldü Kenan. Bulamazsın. Çünkü geçmişi değil geleceği kutlayacağız bu gece.

— Nasıl yani?

— Lokantada anlatırım. Giyin gel hadi.

— Şimdi söylemezsen lokantaya falan gitmem. Şaşırtmacalardan hiç hoşlanmam, bilirsin.

Onun öfkesi karşısında sindi Kenan:

— Bu tam anlamıyla bir şaşırtmaca değil. Yine de peki, giyin gel, anlatayım.

Güzin olabildiğince yavaş giyindi. Bir şeyden kaçınırcasına, zaman kazanmak için sanki. Nedense bu haberden biraz ürkmüştü.

Saçlarını tararken aynada bir süre yüzünü inceledi, yarık teni gözlerini iyice parlatıyordu. “Aramızdaki yaş farkı iyice azaldı,” diye gülümsedi, “bana yetişti yetişecek.”

Kumlara batacık yürüdü masaya doğru.

— Hazırım. Ne söyleyecekmişsin bakalım?

— Yolda anlatsam olmaz mı?

— Tabii olur.

Kendini tutamadı Kenan, o giyinirken tasarladığı hazırlık tümcelerine boşverip atıldı:

— Bak, yeni evimizin anahtarı!

— Yeni evimiz mi? Bir dakika, neler olup bitiyor?

Elinde kalan anahtarı cebine atarken,

— Şaşırmakta haklısın doğrusu, dedi Kenan. Biraz pat diye söyledim.

Duraksadı:

— Bak, kaç yıldır para sıkıntısı çekiyorum, dedi bir

arkadaşa açılırcasına. Zaten Deniz’e de yardım etmem gerekiyordu, bildirilerin yazılışında, dağıtılışında falan. Yani onun evinden ayrılamazdım.

— Biliyorum da ne değişti?

— Bülent, bizim arkadaşlardan bir genç, evleniyormuş yakında. Bir süre Deniz’in yanında o kalacak, yardım edecek. Bu eve gelince, bir arkadaşımın, kirası da epey düşük. Beğenirsen hemen tutabiliriz.

— Durmuş oturmuş bir çift oluyoruz yani, dedi Güzin buruk bir sesle.

— Yaşamım boyunca hep bekâr evlerinde, dağınık odalarda kaldım. Artık böyle gitmeyecek. Zaten ucuz pansiyonlardan, ucuz kaçamaklardan hoşlanmadığımı sen de söylemiştin.

— Orası öyle, dedi Güzin.

Kenan’ın haklılığı işini güçleştiriyordu.

— Belki de benim umursamadığımı sanıyordun, diye ekledi Kenan kırıncıca.

— Yok canım. Bunu da nereden çıkardın? Şu köşede bir sigara molası verelim mi?

O bahçe duvarında, kumsaldan dönerken kimbilir kaç kere mola vermişlerdi. Yaz akşamlarının sessizliğine, eğreltiotlarının yabanıl kokusuna bırakmışlardı kendilerini.

Bir sigara yakarken,

— Anladığım kadarıyla pek sevinmedin, dedi Kenan.

Güzin suskundu, inen akşamı gözlüyordu.

— Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyorum, diye bocaladı. Duyduklarımı anlatmak öyle güç ki...

— Yine de dene. Boşlukları doldurmayı bana bırak.

— Dediğin gibi, pansiyonlardan, kaçamaklardan falan bıktığım doğru da...

— Ama?

— Ama seninle aynı evde oturmayı hiç düşünmemiştim.
Ohh söyledim işte!

— Ben evlilikten söz etmiyorum ki.

— Bu tür birliktelikler eninde sonunda evliliğe benzer mi?

— Kitaplarda rastlanır türden bir laf ettin, dedi Kenan gerginliği tavsatmak için.

— Hiç de değil. Çevremizde bol bol örneği var. Ben seni o kabına sığmaz halinle seviyorum. Yalnız dünya görüşüne sadık kalacağına inanıyorum ayrıca.

— Ama ben başbaşa kalabileceğimiz bir evden söz ediyorum o kadar.

— Yani benim arasına uğrayacağım.

— Öyle istiyorsan öyle olsun.

— Doğru söyle ama, sen aslında uzun süreli bir birliğe hazırlıyordun kendini değil mi?

— Belki de ama sen karşıysan...

— O tür bir birliktelikte senden neler isteyeceğimi kestiremezsin.

— Ne sözgelimi? Kenan bir kahkaha attı.

— Seni. Oysa seni hep dışardan sevmek isterdim böyle...

Güzin'in dudakları titremeye başlamıştı.

— Biraz çabuk olalım da masamızı kapmasınlar, dedi Kenan.

Sonra eğildi, onu omuzlarından kavradı, sıkı sıkı göğsüne bastırdı, soluğunu içine çekti.

“Sıradan bir yaz gecesini karartacak güç de var onda, ışıldatacak güç de.”

Yan sokaklar, geniş bir ırmağın irili ufaklı kolları. Her biri kendi özel hızıyla, dönemeçlerden kıvrılıp çukurlarda oyalanarak, engeleri aşarak alana açılıyor, uğultuyla akıyor.

Yaz sabahları, at arabalı satıcıların dört yana yaydığı hıyar, domates, karpuz, ezik nane ve daha kimbilir nelerden oluşan bu baygın koku, “yeşil” diye sıfatlandırılabilir.

Öğleden sonraları, güneş öbür kaldırıma vurup gölgelerini geride bıraktıktan sonra o koku da çürüyor.

Çocuğun (artık) okuldan dönerken her çarşamba uğradığı ev, dar uzun Talimhane apartmanlarından birinin en üst katı. Alana çok yakın. Güzin hanımın evi.

Küçükken de uğrarlardı bu eve. (Güzin hanım, annesinin sınıf arkadaşıymış.) Ama yeniyetmelik günlerindeki sonbahar çarşambalarında Güzin hanımla içtiği çay, bir törene dönüşmüştü.

Ağzına kadar dolu kül tablalarıyla, ortalığa serilmiş gazeteler, kitaplar, dergilerle oldukça havasız ve tozlu bir odaya girilirdi kapıdan.

Koltuk yüzleri sararmıştı, büfe, sehpa cilasızdı, birbirini tutmayan iskemleler gıcırdayıyordu ama vazoda her zaman taze ve kızıl güz çiçekleri dururdu.

Güneş, sanki değerini biliyormuş gibi, ince bir dilimini, ortadaki halının bir kıyısına uzatırdı. Eskiden sırtını güneşe vermekten hoşlanan çocuğun oynadığı köşeye.

Arkadaki yatak odası, güneş almamasına karşın daha renkliydi, daha kalabalıktı. Tuvalet aynasının önünde kristal boş

bir pudralık, şişelerinin zarıflığı yüzünden alındığı belli birkaç kullanılmamış koku, kapağı açık duran küçük ahşap bir kasayla gözalıci renk renk takılar (oysa Güzin hanım artık ısıltısını yitirmiş, yer yer aklaşmış uzun, gür saçlarına tutturduğu gümüş kalın tokadan başka takı takmazdı.)

Aynanın iki yanındaki iki uzun ayna dilimi, bu ışıklı nesneleri çoğaltıyor, loşluktan çıkarıyordu.

Güzin hanım, yaşını bir türlü kestiremeyen çocuğun gözünde hep aynıydı. Çocuk ona ilişkin bir şey bilmiyordu pek, yalnız bir keresinde annesinin bir arkadaşının, “Nasıl yalnız yaşayabiliyor, şaşıyorum,” dediğini duymuştu. Aynı ses, “Bence Kenan beyle evlenmemenin bedelini ödüyor,” diye sürdürmüştü biraz sonra.

Annesi karışmıştı söze:

“Yok canım. Güzin baştanberi bağımsızlığına düşkündü. Kenan’ı çok sevdi ama evlenmeyi göze alamadı.”

Çocuk, en çok bu “göze almak” sözüne takılmıştı.

O çarşamba, çayını içerken kendini tutamadı:

“Şey... Kenan bey nasıl biri?”

(Sonraları da Kenan beyin nasıl biri olduğunu sık sık düşünecekti.)

Bu beklenmedik soru karşısında Güzin hanımın yüzüne şöyle bir değip geçecek ya da yerleşecek bir anlamın bu gizi çözmesine yardım edeceğine inanıyordu.

Ama Güzin hanım yalnızca gülümsedi. “Eski bir sevgili,” dedi, “candan bir dost. Son yıllarda pek görüşemedik.”

Sonra pencereden akşamın ilk ışıklarına baktı.

“Göze alma”nın yanıtı, bu gülüş olarak sürdü.

olcay

— Önemli bir şey olduğunu da nerden çıkardın? demişti Nuriye hanım. Olcay'ı yağmurdan sıırılsıklam kesilmiş karşısında görünce.

Her zamanki gibi telaş etmişti yine. Daha önce kızını bankadan hiç aramamıştı ama bu akşam...

— Ver şu şemsiyeni bana, terliklerin şurada. Yerleri ıslatacaksın. Haydi soyun dökün, mutfığa gel. Çay hazır.

— Öff anne! Yine meraklandırдың beni. Bir şey oldu sandım.

Nuriye hanım suçluluğunu gizlemek için mutfaktan seslendi:

— N'olsun? Baban aradı, bu akşam yemeğe gecikecekmiş. Ben de hazır yalnızız, başbaşa iki çift laf ederiz diye düşündüm.

Olcay, saçlarını kurulayarak mutfığa girdi.

— Demek yine aynı şeyleri konuşacağız.

— Aman kızım, ne zaman doğru dürüst konuştuk ki?

Olcay, yüzünü buruşturdu mu tıpkı annesine benzerdi:

— Doğru dürüst konuşamadık tabii, dedi dişlerinin arasından. Ne zaman başlasak az kalsın boğaz boğaza geliyorduk.

Kısa bir sessizlik oldu.

Nuriye hanım, sessizlikten yararlanıp çayları doldurdu. Hayır, bu akşam sinirlenmemekte kararlıydı.

— Ana değilsin ya, sana kolay geliyor, dedi içini çekerek.

— Her şeyi büyütmede üstüne yoktur zaten anne.

— Bak kızım, dedi Nuriye hanım, çay bardaklarını

bırakıp mutfak masasının karşı ucuna ilışerek. Bu, çok önemli bir konu. Geleceğin için, hepimizin geleceği için. O yüzden...

— Laf uzayacaksa ben gidip bir duş yapayım, dedi Olcay sertçe.

— Benim kafamı asıl kurcalayan şey, Bülent'i tanımamam, dedi Nuriye hanım kızını duymazdan gelerek.

— Çağırdın da gelmedi mi?

Olcay, birden patlamıştı:

— Zaten hiçbir arkadaşımı tanımazsın. Evine gelinsin istemezsin ki sen. Bu hantal eşyalar, kupon biriktirip aldığı yığınla tabak çanak takımı seni mutlu etmeye yetiyor. Bir de pastalarını, keklerini öven komşular tabii.

Kızının sesinin gittikçe tizleşmesinden ürken Nuriye hanım yeni bir yöntem denerdi:

— Ne bileyim Olcay'cığım, dedi ağlamaklı bir sesle, ben eski terbiyeyle yetiştim, gençlere ayak uyduramam. Sizi sıkırmaktan korktuğum için çağırılmamışım arkadaşlarını.

Olcay yumuşamıştı, uzandı, annesinin saçlarını okşadı.

Biri genç, öbürü ortayaşlı iki kadın, seslerinin tınısını gergin bir ipte dalgalanmaya koyverdiler. Bu dengesizlik, başka türden bir özel denge sağlıyordu aralarında.

— Bak anne, Bülent'i seviyorum, kararım kesin. Tanısan sen de severdin, babam da severdi. Çok iyi geçineceğiz, göreceksiniz.

Kızının duygulandığını gören Nuriye hanımın beklediği an gelmişti.

— Yalnız kalsanız, geçinip gidersiniz tabii, dedi rastgele. Ne de olsa fakülteden beri birbirinizi tanıyorsunuz. Evlenme kararını on günlük yaz tatilinde verseniz de.

— Biz çoktan karar vermiştik, diye atıldı Olcay. Bülent

para biriktiriyordu. Birkaç ay daha sabretmemiz gerek. Aylığına zam yapacaklarmış şirkette. Yanında kaldığı arkadaşına da üç ay içinde çıkacağına söz vermiş.

— Kim o çocuk?

— Deniz diye biri. Bizden büyük.

— Ben de bunu söylüyorum işte. Çevreniz geniş, dostunuz çok. Allah eksik etmesin.

— Ne demek istiyorsun anne?

Olçay'ın bakışları kaygılıydı.

— Ne demek isteyebilirim ki? İlahi Olçay... Geleniniz gideniniz çok olur yani. Bülent'in içkici arkadaşları, senin şu şarapçı kız... Adı neydi sahi?

— Sema en yakın dostumdur, dedi Olçay ciddileşerek. Topu topu bir kere bizde şarap içti.

— Onda da güzelim kadehi kırdı, dedi Nuriye hanım sitemle.

— Azıcık sakardır evet, ama altın gibi kalbi vardır.

— Sen söylemesen inanmazdım canım. Bana aşırı rahatmış gibi geldi. Herhalde bir sürü erkek arkadaşı vardır.

— N'olmuş yani?

— Yani senin gibi değil, bir erkeğin evlenmek isteyeceği kızlardan değil. Gezip tozmakla kalır, o kadar.

Olçay, bu dedikodulardan, bu boğucu ortamdan, baskı düzeninden kurtulacağı için sevinçle ayağa fırladı:

— Bugünlük bu kadar dedikodu yeter anneciğim. En iyisi bir duş yapayım. Sofrayı sonra kurarım.

Nuriye hanım, kaçırdığı fırsata olanca gücüyle yapıştı:

— Ben yalnızca Sema'yı demiyordum ki, bütün o çevre... O harcamaya can dayanmaz.

Olçay, sözcüklerin altından akan alt-anlama boşverdi.

— Haklısın, diye geçiştirdi.

“Bazen çok yükleniyorum kadıncağıza, ne de olsa annem.”

Topuz yaptığı saçlarını çözdü, omuzlarına saldı.

Duşun altında sıcaktan titredi önce, sonra alıştı.

Günün çamurunun, karanlığının bedeninden yıkanıp gidişini iyice algılamak için gözlerini sımsıkı yumdu.

Hızlı tıpırtılarla yüklü elma kokulu bir sessizlikte buldu kendini.

Ne var ki bu dinginlik uzun sürmedi. Ne zaman iç dünyasına çekilecek olsa, sanki bir zemberek boşalıyor, derinlerden kopan kavurucu bir öfke yüzeye ağıyordu. Sendeledi, musluğa tutundu.

Başkalarının onun yaşamı üstüne akıl yürütmeye ne hakkı vardı?

Sözgelimi annesi, Bülent'i hiç tanımamasına karşın onun ilerde “içkici” arkadaşlarından kopamayacağını nerden çıkarıyordu?

Peki ya Deniz ile Kenan'a ne demeli?

Neden Bülent'in üniversiteden ayrılıp özel bir şirkete geçmesine karşıydılar? Üç beş kuruşluk öğretim üyeliği için dirsek mi çürütseydi yani? Yeni yaşamını beğenmiyorlarsa evine gelmezlerdi, olur biterdi. Zaten tatilde nişanlandıklarını açıkladıkları gecedan beri, pek sevmemişlerdi kendisini. Bir daha da görüşmemişlerdi. Arada, Sema'dan alıyordu haberlerini.

Musluğu kapatınca uğultu kesildi.

Evet evet annesinin sezgileri güçlüydü doğrusu. Sema'yı tutmamasının da haklı bir nedeni olmalıydı. Belki çok önemli değil, yine de... Gerekirse bir yolunu bulup onu da uzaklaştırabilirdi çevresinden. Ama Sema eski dosttu.

Belki kendiliğinden anlar, uzaklaşırdı. Bir şey uydurmak gerekmezdi.

Üstünden sular sızarak lavaboya yürüdü. Havlusuna sarınmadan buğulu aynayı sildi, kendini inceledi. Yüzünde kırışıklar belirmeye başlamıştı. Cilt bakımına biraz zaman ayırmalıydı. Ne birazı? Artık gönlünce.

Hiç kimseye söylememişti daha. Yarın istifa edecekti. Aynaya bakarak dilini çıkardı: hepsine!

Birkaç ay öncenin tatil geceleri çok geride kalmıştı. Sema'nın duru mavi gözlerindeki sevinç, Kenan'ın mutluluğa kaldırdığı kadeh, Bülent'in kahkahaları, eskimiş bir albümdeki kahverengi şipşaklar gibi silikti.

Sonbahar, bir kalakalma.

Sokaklarda kışa doğru bir koşuşturma.

Mağazaların donuk ışıkları renkleri bulandırıyor, kaldırımları loşlaştırıyor.

Kent, daha kendi mevsiminin rengini bulamadı...

Yazdan kalan giysiler dolaplara kaldırılırken, yazdan kalma duygular belleğin karanlık bölmelerine yerleştiriliyor.

Rüzgârda kestane ve çikolatalı pasta kokusu.

Yıllardır arasıra uğradığı, kadın arkadaşlarıyla buluştuğu bu pastane pek değişmemiş. Aynı temiz örtüler, peçeteler, aynı özenli çay servisi, aynı güleç garsonlar. Gidilmese de varlığı iç rahatlatan eski barınaklardan.

Çünkü genç bir kadın olalıberi pastane alışkanlığını yitirdi, belki kadın arkadaşlarının sayısı üçü beşi aşmadığından, erkek arkadaşlarıyla da meyhanelere girip çıkmaya alıştığından.

Birazdan Sema'yla buluşacak. Sema'yla dostlukları hep aynı kaldı, ne zaman karşılaşırsalar, söze bıraktıkları yerden başlayabildiler, öylesine. Yine de onun öteki dostlarını tanımıyor. Sözgelimi bugün, Olcay diye bir arkadaşına uğrayacakmış buraya gelmeden. Anladığı kadarıyla, bu Olcay'ın umurunda değil Sema. Ama Sema'ya karışmaya gelmez, arkadaşlarını sonuna kadar savunur. Eski kocasını nasıl savunurdu... Eski kocası... Eski kocası...

Birdenbire bir hafta önce boşandığı kocasına yazmak geliyor içinden. Serinkanlılıkla duygularından söz açmak. Üç yıl süren evlilikleri boyunca kişisel duyguları dışında her şeyden söz ettiler. Konu özel yaşamlarına, ilişkilerine gelir gibi olunca hemen

sözü değiştirirdi kocası. Önüne aşılmaz bir sessizlik duvarı örerdi.

Başlangıçta bunu, kocasının her şeyi ertelemek (musluğun onarımından bakkaldan bir paket sigara almaya kadar) huyuna yormuştu ama sonra anladı: sanki öyle uzun bir süre uzanıyordu ki önlerinde, bir gün nasılsa konuşurlardı: işte o süre bitmişti!

Acaba mektubu okurken bu inişsiz çıkışsız, sağlamlığı sınanmamış birliktelikten ne kadar usandığını anlayabilir miydi?

Çantasındaki bloknottan bir sayfa koparıp başladı:

“Sevgili...”

Yoo bu sesleniş sakıncalıydı. Eski kocası, aşkla sevgiyi birbiri-
rinden ayırmıyordu ki. Ola ki gizli bir anlam arardı bu sıradan seslenişte.

Kâğıdı buruşturup attı, yenisini kopardı:

“Merhaba...”

Bu da pek soğuktu, her neyse. Sürdürmeyi denedi:

“Nicedir sana yazacaktım bir türlü olmadı. Yanlış anlamandan korktum. Sana söylemek istediğim, ...”

Boşanmalarından yalnızca onu sorumlu tutmadığını söyleyecekti. Ama o zaten kendini sorumlu tutmuyordu ki... Boşuna.
“Ortak bir dilimiz yokmuş.”

Sema hızla giriyor kapıdan. El sallıyor.

Öpüşürlerken:

“Nasılsın?” diyor kaygıyla, “bir terslik olmadı ya”.

“Yoo,” diye geçiştiriyor, “hiçbir terslik çıkmadı”.

Yoksa Sema kararını çabuk vermekle suçlayacak.

Sema paltosunu çıkarırken sonbaharın kıyıya yığdığı çerçöp arasında yanardöner bir deniz kabuğu bulmuşçasına kendi kendine mırıldanıyor sevinçle:

“Boşandım işte!”

bülent

Pazar sabahının dondurucu ayazında Cihangir sokakları bomboştu.

Sema, her zamanki gibi telaşlı, dik basamaklardan bir alt sokağa inerken kendi ayak seslerinden başka hiçbir gürültü duymuyordu. Soğuktan morarmış parmaklarıyla zile bastı (öff, eldivenlerini unutmuştu yine!), boyun atkısını çekti.

Bülent'in kapıyı açması uzun sürmüştü. Yeni uyanmıştı galiba, belki de zilin sesiyle. Saçları darmadağın, gözlelerinden uyku akıyordu:

— Sen miydin Sema? Beklettim özür dilerim, gir, girsene söyle diye homurdandı.

— Geciktim mi yoksa? Deniz çıktı mı?

— Demin çıkmış herhalde. Kapının çekildiğini duydum belli belirsiz. Dün akşam konuşuyorlardı, bir toplantıya gitmesi gerekiyormuş.

— Tüh! dedi Sema üzüntüyle.

— Sen otur şöyle. Ben üstümü değiştirip geliyorum.

Sema paltosunu çıkarırken onun içerde yüzünü yıkadığını duydu. Uff buz gibi ortalık!

— Bu evlenme hazırlıkları öldürecek beni, dedi Bülent usançla. Yeni eve alınacaklar, yetiştirilmesi gereken işler...

— Ama mutlusun, di mi? Sema'nın mavi gözleri kaygılıydı.

— Tabii orası başka... Çay mı istersin kahve mi?

— Kahve, ama dur ben koyayım, diye fırladı Sema yerinden. Aışkın adımlarla mutfığa yürüdü.

— Yaşa sen!

— Kırk yılda bir, bir iş aldım üstüme onu da beceremedim.

— Çabuk pes etme, dedi Bülent sinsi bir gülümseyişle. Deniz giderken bir zarf bıraktı, sana verecektim. Masanın üstünde olmalı.

Sema, masanın üstündeki şişkin zarfı görünce neşeyle güldü.

— Neymiş bakalım üstüne aldığın şu önemli iş?

— Kenan abi bazı kitaplar istemiş, postalayacağım.

— Kenan'ı anlamıyorum aslında, dedi Bülent birden sertleşerek. Sen kalk genç yaşında üniversiteden emekli ol, git bir kıyı kasabasına kapan. Ne için? Kitap yazacaktı. Deniz'e de şaşıyorum. Koskoca adamlar bunlar. Bu halkın okumadığını, hele siyasetle ilgilenmediğini görmüyorlar mı? Televizyonla gazete yetiyor da artıyor bile onlara.

Sema, bu öfke patlamasını Bülent'in yorgunluğuna bağladı. Kısacık bir süre içinde düşünceleri böylesine değişmezdi ki.

— Sussunlar mı yani? dedi bozulduğunu gizlemeden. Görüşlerini savunmasınlar mı?

— Öğrenmek isteyen varsa, savunsular tabii.

Bu kadarını beklemiyordu Sema. Bu küçümser...

— Su ısınmıştır, dedi telaşla. Kahveleri koyayım bari.

— Poşetler buzdolabının üstünde olacak.

Sema, mutfakta bir süre dikildi. Pencereden baktı boş boş. Yüzünü kaynar suyun buğusuna tuttu. İçini yakan, yalnızca Bülent'in değişmesi değildi, biliyordu: her şey hızla değişiyordu çevresinde, kayıyor, ana çizgilerini yitirip silikleşiyordu. Kocaman bir boşluk kalıyordu geriye. Acıtıcı bir boşluk.

Odaya döndüğünde koltuğa oturmadı, kupaları masanın üstüne bıraktı, bir iskemleye ilişti.

— Olcay nasıl? diye sordu kırık dökük bir sesle.

— Üniversiteden ayrıldığım için çok mutlu tabii. Artık üç beş kuruşa dirsek paralamak yok.

Yeni edindiği yılışık gülümsemeyle Sema'ya baktı:

— Sen bize katılmıyorsun anlaşılan.

— Ben yalnızca... şey... okuldan ayrılmak seni çok değiştirmiş diye düşünüyorum.

— Yere daha sağlam basıyorum, ondan. O eski delifişek Bülent'i bulamazsın artık.

— Bir an önce kalksam iyi olacak, şeye yetişmem gerekiyordu...

Yalan söylediği yüzünden belliydi.

— Seni hemen bırakacağımı sanıyorsan aldanıyorsun, dedi Bülent aynı gülümsemeyle. Uzun zamandır görüşmedik.

Sema, bir iş konuşması yaparcasına dizlerini bitiştiirmişti.

— Söylemek istediğin özel bir şey mi vardı?

— Nicedir düşünüyorum da Semacığım, dedi Bülent ciddileşerek, senin de benim gibi yaşamına bir çekidüzen vermen gerekiyor bence.

Masanın üstünden eğilip Sema'nın kolunu tuttu.

— Nasıl yani?

Sema hafifçe çekti kolunu.

— Senin gibi akıllı, sorumlu, üstelik güzel bir kadın artık saçma sapan ilişkilere girmemeli bence.

Sema, övgünün altındaki eleştiriyi yanıtsız bırakmayı seçti. Zarfa uzandı.

— Bıraksana şu zarfı. Bak, çabaların, özverilerin hep boşa gidiyor. Dayanıklı birliktelikler kuramıyorsun, reklam ajansında da sorunların vardır mutlaka.

Sema, savunmaya geçtiğini fark etmeden:

— Uzun süren birliktelikler kuramadığım doğru, haklısın, dedi. Zor bir kadını herhalde. Ama ilişkilerime saçma sapan denemez... İşime gelince: sosyoloji bitirenlerin reklam ajansında çalışmaları rastlanmadık bir şey mi? Eninde sonunda para kazanmak zorundayım. Gözüm senin kadar yükseklerde olmasa bile.

— İstediyin kadar sitem et, umurumda değil, dedi Bülent. Ama paraya düşkünlük konusunda kimse Olcay'la yarışamaz, onu bil.

Boşalan kupayı mutfağa götürdükten sonra iskemlesine oturmamıştı. Sema'nın arkasında ayakta durmuş, onun saçlarını okşuyordu usulca.

Sema o an kavradı: boşluğa düşmemek için baştanberi ödün vermiş, tartışmaktan kaçınmış, yalanları yutar görünmüş, verilen sözlerin tutulmamasını hoşgörmüş, hep aşağıdan almış, kendisini inciten, üzen, öfkeliendiren şeyleri açığa vurmamıştı. Çekinmişti, o boşluktan ürkmüştü. İşte şimdi sırdaşlık özüyle suç ortaklığına çağırıyordu. Cezayı hak etmişti düpedüz.

Bülent'in ellerini kabaca itti:

— Gitmem gerekiyor. Deniz'e kitapları yarın postalayacağımı söylersin. Olcay'a da selam...

— Gerçeklerle yüzleşecek yüreğim yok desene şuna, diye bağırdı Bülent alayla.

— Yeter! diye haykırdı Sema kapıyı çekerken.

Bülent, ondan böyle bir çıkış beklemiyordu, şaşkındı.

Sonra tedirginliği geçti yavaş yavaş: “Olçay’a selam...” Demek Olçay’a **bundan** söz etmeyecek.

Gazetesinin ekine uzandı:

— Sürtük n’olacak.

Güllü Hanım’ın tanıklığı:

“Ben onu bilirim, onu söylerim komşu.

Sen de usandın beni dinlemekten ama ne yapayım, içimi birine açmasam delirecekmişim gibi geliyor.

Esas sindiremediğim, o yalanları yutmam. Ama bak sonunda anladım.

Ben kimseye kolay kolay inanmam ama Deniz bey bir keresinde hiç kimseye güvenmesen yaşayamazsın demişti. Peki o bana güvendi de ne oldu? Şimdi şuracıktaysa, sorsan, ziyarı yok der. Daha ne ziyarı olsun? Koca ev dağıldı, çöktü gitti.

Her taşınanla bir şeyler eksildi. Hele Kenan beyin kitapları gittiğinde iyice boşaldı. Benim okuma yazmam yok ama evi sıcak tutuyordu onlar diyeyim de anla. Duvarın önü cıscıbil kaldı.

Kenan beyden sonra akşamları, eskisi kadar sık buluşmuyorlardı. Nerden anlıyordun dersene, bulaşık çıkmıyordu pek, birkaç fincan, bardak, o kadar. İçkiler azalmıyordu.

Tam ıssızlığa alışmışken o akır gözlü Bülent uğursuzu taşındı eve.

Ne hal hatır sorar, ne teşekkür eder. Ben alışmamışım öyle... Hani Deniz bey bıraksa, bana yol verecek. Üç ay kalacakmış. O üç ay bir uzadı, bir uzadı. Belki bana öyle geldi. Bir yorgunluk. Kırkımda mıyım bin yıl yaşayıp kocamış mıyım belli değil.

Neyse sonunda taşındı gitti. İki bavul giyim eşyası, ayakkabı, ıvır zıvır. Kitaplarını almadı. Allah bilir

onları toplamak da bizim Sema'cığa düşecek dedim içimden. Kenan beyin unuttuğu kitapları az postalamadı kız.

Peki koy bir çay daha ama sonra diyeceğime kulak ver:

Bülent gittikten az sonra bir sabah evi temizliyordum, kapı çaldı. On bir falan. Açtım, biz gibi başı örtülü bir kadın. Bizim yaşlarda ama bakımlı.

Birini mi aradın hanım? dedim. Sen Güllü olacaksın herhalde dedi gülümseyerek. Deniz hep söz eder senden. Ben Deniz'in büyük halasıyım.

Telaşla kadını içeri buyur ettim. Aksi gibi o sabah erken çıkmış Deniz bey. Onun halası olduğunu bile hiç duymamıştım ama belki lafı geçmişti de ben unutmuşum.

Koltuğa oturdu, bir bardak su istedi. Kahve istemedi, zahmet olmasınmış. Ne zahmeti dedim. Zaten görülecek bir sürü işi varmış. İstanbul'a kırk yılda bir indiğinden bütün işler aynı güne birikiyormuş.

Ev hiç değişmemiş dedi, her yer kitap dolu yine, akşam toplantıları da sürüyor herhalde.

Deniz beyin arkadaşlarının eskisi kadar sık olmasa da arada uğradıklarını söyledim. Keşke dilim tutulsaydı...

Seni işinden yeterince alıkoydum, dedi. Deniz'den senin çok güvenilir bir kadın olduğunu duymuştum. Senden isteğim, buraya geldiğimi ona sakın söyleme. Gitmeden bir daha uğrayacağım. Kimbilir beni birdenbire karşısında görünce nasıl sevinecek!

Olur söylemem dedim, kapıya kadar uğurladım onu.

Her nedense bu kadını gözüm tutmamıştı. Nasıl desem, sinsi, ikiyüzlü bir hali vardı, yine de Deniz beye geldiğini söylemedim, sözümü tuttum.

Birkaç gece sonra polisler basmış evi. Biri, örgüt evi diye ihbar etmiş. Deniz bey, tek başınaymış iyi ki. Kitapları, dosyaları altüst etmişler, pek bir şey bulamamışlar. Epey uğraşmış ama paçasını kurtarmış sonunda.

Bende bir suçluluk ki sorma. Deniz beyi bulsam, hala meselesini soracağım. Ama Ankara'ya taşınmış Sema'nın dediğine bakılırsa. Paramı bırakmış, haftada bir kere uğrayıp evi kabaca temizlememi istemiş.

Ben bir yandan da kadının günahını mı alıyorum diyorum kendi kendime, belki onun parmağı yoktur bu işte. Neden Deniz beyin kötülüğünü istesin ki, değil mi?

Tam bu olayı unuttum sanıyordum, dün evi temizlerken şu fotoğrafı buldum. Bülent'in odasında. Yatağın altına düşmüş. Anlaşılan Bülent'in nikâhında çekilmiş.

Yanındaki kızı tanımıyorum ama şu kadın, buraya gelen karı, kaynanası.”

Kış dendi mi: tren.

Buğulu vagon pencerelerinden akan mavimsi beyazlık.

Karın sıcak, kalın yorganı.

Suları tepedeki kurşun göğü yansıtan küçük bir dere, tahta bir köprü, kurumuş, iki büküm ağaçlar, az ötede bakımsız, küçük köy evleri. Bacalardan çıkar çıkmaz rüzgârla savrulan dumanlar olmasa burada insanların yaşadığına inanmak güç. Kar, bir mola vermiş hayata.

Yolcular da kendi yaşamlarına bir süreliğine mola vermişler zaten. Gazetelerine, dergilerine şöyle bir göz atan, arasına bağırsan çocuklarını susturmaya çalışan ya da yalnızca bir şey söylemiş olmak için birkaç söz mırıldananlar dışında boğucu, uykulu bir sıcak basmış vagonu. Herkes, gizli bir anlaşmaya uyarcasına suskun: fısıltıyla konuşuluyor. Bir naylon poşetin hışırtısı bile tedirgin ediyor yolcuları: ev-içi, sorumluluk, iş-güç, kısaca günlük yaşamı anımsatan her ipucu.

Ortayaşlı kadın, bunları düşünüyor önündeki “Güzel Yazı Defteri”ni gözden geçirirken. Arada, pencereden dışarı bakıp bulutların hiç durmadan kümelenip bozuluşunu, dağılıp yeniden kümeleşmelerini gözlüyor. Trenden, çınlayan, gıcırdayan metal sesleri yükseliyor arasına, vagonların ağır kapıları güçlkle açılıp kapandıkça camlar vınlıyor, sarsılıyor.

Üç günlük bir yolculuğa çıkarken bu defteri neden yanına aldığı kavramaya çalışıyor kadın. Lotaryacı İsmet, bu defterler dolduktan sonra üç ay bekler, sonra ona armağan ederdi. Bir zamanlar adliyede kâtiplik yaptığı için olacak, lotaryacılığın kendi

koyduğu yasalarına da titizlikle uyardı İsmet. Dolan defteri üç ay saklamak da bunlardan biriydi.

Kaba sarı kâğıttan, eski püskü bir defter: Güzel Yazı Defteri. Ön yüzünde alttan birleştiklerinde yonca şekline giren beyaz aydılımları var, aralarındaki kırmızı boşlukta da bir yıldız. Bir kar tanesi. Aşağıda, öğrencinin

Adı Soyadı : _____ Okulu : _____

Sınıfı : _____ No : _____

sorulmuş ama karşılığı boş.

Arka kapaktaysa Bitişik-Dik Yazı'yla abece

Küçük harflerle abece

Rakam ve noktalama işaretleri örnekleri.

Kapak, Ne mutlu Türk'üm diyene sözüyle bitiyor.

Sayfalara bir göz atıyor kadın. Hepsinin sol başına yukarıdan aşağıya doğru mavi tükenmezle bir çizgi çekilmiş. Defter bir çocuğun olsa, renk renk kalemlerle çiçeklerin, kuşların çizildiği boşluğun bitimine. Bir sarı bir mavi akan çizgilerin başlangıcı-na 1'den başlayan ve çoğu zaman 35'e ulaşan sayılar yazılmış. Karşılarında o numaraları oynayan müşterilerin adları ve oturdukları meyhaneler.

Eskiden viski çıkardı lotaryadan, 80'lere doğru piyasada zor bulunan maddeler (diyelim kahve, sigara v.b.) çıkmaya başladı.

Müşterilerin artan ilgisizliğini alt etmek amacıyla "yardım paketi" kapsamına giren ödüller hazırlandı: Bir paket taze kahve, çay, bir tavuk, üç sigara gibi. Viski ya da Rus votkası yerine temel gıda maddeleri konması (çok düşük fiyata gelse bile) katılanların sayısını arttırmadı. Kumarbazlığın en önemli özelliği, kazanma heyecanı, ucuza kapatma hirsına hiç benzemi-

1 Nihat Hoş
② Yazar Bey'inin
3 Tanel'inin
4 Şaban Bey'inin
5 Vahap'ın
6 Kaya Bey'inin
7 Ergin'in
8 C. L. P.
9 Cemil Bey'inin
10 Hayati Bey'inin

yordu. Bunu lotaryacılarla müşteriler kadar ortayaşlı kadın da anlamıştı: İsmet'ten yeni defterleri istemedi, üç ay beklemesine gerek kalmasa da. (Yeni oyuncu, çıkını almayı unutmazdı ki.)

Elindeki defter, sonunculardan. Müşterilerden çoğunun adlarını bilmiyor ama yüzlerini tanır görse. Şu anda bir tren penceresinden karda güçlkle seçilen yerleşik karaltılar değil onlar, yağmurla yıkanmış meyhanecilerinden şöyle bir görünen bulanık, silik ama ezberlenmiş yüzler. Kaygıyı, aşkı, bağışlamayı, gülümsemeyi erken yaşta öğrenmiş birine kentli olmayı öğretene, onunla aynı mekânları, aynı sokakları, aynı saatleri paylaşmış akraba yabancılar: garsonlar, eski bakanlar, elektrik tamircileri, avukatlar, aşçılar, marangozlar, berberler, kumarbaz iş adamları, doktorlar. Kentin pasajlarını yurt edinmiş uyumsuzlar: meslekleri ne olursa olsun.

İşte Arif bey (Arzu)daymış, Vahap bey (Neşe)deymiş her zamanki gibi. Önce iki numara kapatmış. Geç saatlerde yarım sayfayı kapattığına göre epey içmiş, imzasından belli.

Kutsi (Hoşgör)de, Özen (Deniz)de, Yaşar bey (İmroz)da, Cavit (Huzur)daymış. Rahmi, bütün lotaryalara (Pavyon)da katılmış.

Şu son gün nasıl bir gündü acaba?

Portakallarla mandalinaların köşeleri tuttuğu, içli kokularıyla midye tava, kokoreç, kebab kokularını bastırdıkları bir gün mü? Yoksa gelenlerin masaya caneriği getirdikleri bir bahar akşamı mı?

Neşe'nin orta masasındakiler uğramamış o gün – kendisi de. (Zaten onlar İsmet'in hatırı için katılırlardı lotaryaya.)

Sonra bu orta masa geleneği Yakup'ta sürdü. O masaya kimlerin oturacağı belliydi. Kimin ne içeceği, kimin çabuk kalkacağı, kimin ille hır çıkaracağı da.

Belki de o yüzden herkes, kendisinden beklendiği gibi davranmakla kimseyi kırmış olmuyordu. Arasıra güne gölge düşüren sitemler, tartışmalar, düpedüz aşağılamaya dönüşen takımlar kısa sürede unutuluyordu.

Ertesi gün. Yarın.

Yarın vardı nasılsa, yeniydi.

Şimdi geçmiş zaman olan bir yarın. Bir uykuluk bir mola.

Sabahla vagon canlanmıştı: mızızlanan çocuklar, tersleyen büyükler, yemekli vagona gidenler, kahvaltıda bir şeyler atıştıranlar, birbirlerine kaç dakika ya da kaç kilometre kaldığını soranlar, kondüktöre danışanlar, kapının her açılışında dönüp bakanlar, ilk fırsatta yol arkadaşlarının işini-gücünü, öğrenim durumunu, ailesini, çalışıp çalışmadığını öğrenmeye çabala-yanlar. Televizyon dizilerinden söz edenler, eğlence dünyasının ünlülerini çekiştirenler. Artık hiç susmayanlar. Konuşmalara katılmayan, hele kitap okuyanları kuşkuyla süzenler. Bir kere bile camdan dışarı bakmayanlar: mola bitti.

Donuk güneş içeri ılık, tozlu bir ışın demeti uzatmıştı. Dışarda, düzlüğe indikten sonra seyreden tek tük kar taneleri uçuşuyordu.

Şu anda Balıkpazarı'nda olmak var. (Bunca yolu geri dönmek için mi almıştı yani? Güzel Yazı Defteri'nin kılavuzluğunda?)

Şu anda Balıkpazarı'nda olmak var. Birkaç kadeh konyak içmek sonra kendisine tek başına, daha doğrusu kendine yetmeyi öğreten bu yüzleri kutsamak. Sayfaları dağılmış şu defterdeki çoğu ölmüş, birçoğu unutulmuş adı rüzgâra saçmak, sonra usulca, çok usulca, belki bir sigara yakarak onların kış ortasında bir yaprak tipisi gibi Beyoğlu kaldırımlarına yağmasını seyretmek.

kenan

Takvime göre bahar başıydı ama kış sürüyordu daha, bildiği kadar da sürecekti anlaşılan.

Günlerin çizelgesi değişmiyordu: Sabahları, keskin, içe işleyen bir ayaz. Öğleye doğru güneşin şöyle bir sıyrılması bulutlardan. Derken gümbürtülü bir sağanak birdenbire, ikindileri akşama çeviren karanlık. Gece lodosun uğultusu, düşen levhalar, sarsılan camlar.

Kaç günden beri?

Kenan, ilk günü bulamadı. Deniz kıyılarında yılın önemi yoktu ki günün olsun. Ya buraya adım attığı gün?

Galiba iki yıldır, yoo iki buçuk yıl falan olmuştu buraya göçeli. Pencereden, savrulan kumlara, dalgalara baktı, çantasındaki dosyadan beyaz bir kâğıt çıkardı. Günlerin çetelesini tutmaktaki inadına gülümseyerek tarihi attı:

“Hesaplıyorum da buraya göçeli iki yılı aşmış. Eski dostlardan kimseyi görmedim bu süre içinde. Yazın, bazan Sema uğruyor, haberleri ondan alıyorum. Oysa onlardan kaçmamıştım ki. Kendime bir sığınak da aramıyordum. Belki...”

Saatine baktı: on bir.

Çaycının getirdiği yeni çaya birkaç damla konyak kattı.

— Şeker istemez Hasan'cığım. Sağol.

Hasan'ın kıyıya hiç uymayan bozkırsı, güleç yüzündeki sessiz saygıyı görünce, sırf bir şeyler demek için sordu:

— Bugün balık çıkar mı dersin?

— Bilmem ki hocam. Ne desem yalan.

Onun bu kısacık konuşmayla yetinmeyeceğini, başında dikileceğini anlayınca gelişigüzel yazmaya koyuldu:

“Canım isterse, yazlık çay bahçelerinin kapalı bölmelerinde öğleye kadar kitap için notlar alıyorum, dergi okuyorum, çığırta martıların telaşını gözlüyorum.”

Hasan, ondan umut kesmişti anlaşılan. Gitmişti.

“Kış, ince bir bağ kurdu buradaki insanlarla aramda.

Ne yalnız yazın gelen, denizi, sokakları çerçöp yığınlarıyla dolduran şamatacı yabancılardanım onların gözünde ne de kışın bildik kimliğine kapanan bu kasabanın bir parçasıyım onlar gibi. Yani Metin’in deyişiyle ‘yerleşik bir yabancı’yım ya da Feyyaz gibi ‘içimin bekçisi’.”

Açılan kapıdan önce ürpertici bir rüzgâr girdi. Sonra da gocuk giymiş, kot pantolonlu, kalın yün atkılı bir kadın.

Kadın, köşedeki boş masaya ilişti, heybesinden bir paket sigara, bir çakmak çıkardı, sonra da bir kitap. Bu uzaklıktan kitabın başlığı okunmuyordu.

Bu mevsimde burada, üstelik tek başına bir kadın!

Masalardaki üç beş kişi, dönüp kadına baktılar. Atkısını sıyrınca kızıl-kumral saçları çıkmıştı ortaya. Kısa, gür, parlak saçlar. Kitabı tutan parmakları uzun, inceydi. Bu kılıkta ne yaşı belliydi ne de bedeninin çizgileri.

“Her nasılsa benim üniversiteyle bir ilişkim olduğunu çıkarmışlar. Pahalılık, günlük olaylar, politika gibi konularda neler düşündüğümü soruyorlar hep, yanıtlarımdan ne anlıyorlar bilemiyorum da ilgiyle dinledikleri kesin. Ama bu kadarı yetmiyor bana. Eski dostlarla yaptığımız tartışmaları, bazan düpedüz kavgaya dönüşen karşı çıkışları anımsıyorum. Demek biraz da onlar için yazıyorum bu

kitabı. Özellikle Deniz için. Onun yokluğu, bedenimden koparılmış bir parçanın boşluğu gibi. Sızlıyor. Edebiyatçı olsaydım, belki kurmaca bir ürün verirdim, bu duyarlılığımı (duygusallığımı mı desem?) bir baş-kişiyeye yakıştırırdım. Ama iktisat politikasının duyarlılıkla ne ilgisi var? Kimler için yazıldığını dışta tutarsak...”

Dirseğiyle itelediği çay kaşığına havada yakalamak isterken kalemini düşürdü. Yerden alıp doğrulduğunda yabancı kadının gülümseyen bakışlarıyla karşılaştı.

Sanki onu önceden tanıyordu. Tanıdık bir şey vardı havasında. Kendisinden epey genç, Sema’dan yaşlı. Üniversiteden tanıyor olamazdı, buralarda da görmemişti. Yaz sıcağında başına her nedense geniş kenarlı bir hasır şapka geçirip kumlara oturttu onu. Sigarasını yaktırıp kitabını açtırdıktan sonra yine her nedense heybesinden bir çift pasetle bir havlu çıkarttırdı. Havlu, kumsaldaki öbür havlular gibi renk renk değil, düz maviydi, masmavi. Ama kumlara serdiği havluyla güneşin altına uzanan kadının gövdesini de tanııyordu. Dolgun kalçalarıyla Sema’yı andırıyordu biraz, ama ille birine benzetmek gerekirse. Boşuna bir çaba.

“Bu sabah çay bahçesine yabancı bir kadının gelmesi işime yaradı. Çoktandır günün hava raporundan başka bir şey yazmıyordum bu kâğıtlara. Oysa kadın üstüne epey kafa yordum. Sanki kalabalık yerlerden anımsadığım bir yüz. Ne bileyim, Beyoğlu’ndaki bir meyhaneden, bir arkadaş toplantısından belki ama üniversiteden değil, orası kesin.

Neyse, ben Deniz’i yazıyordum. Sema’dan duyduğuma göre Ankara’daymış, dergi çıkartıyormuş. Hiçbir şeyin yıldıramadığı, sindiremediği bir kişilik. Tek şaşıtığım, bu

kişilikten yayılan karşı konmaz büyüü neden, diyelim Bülent gibi sapı-silikleri yola getirmede kullandığı. Nicedir düşünüyorum da polis baskınının Bülent'in evden taşınmasından iki-üç gün sonraya denk gelmesi bende işin içinde bir bit yeniği var duygusu uyandırıyor. Belki bir raslantı Deniz'in dediği gibi. Bence değil. Ama tabii Bülent'in bir çıkarı olamaz bundan. Biraraya gelirsek soracağım açık açık: herhangi bir açıklama yapsın Bülent yeter ki, özür dilemeye razıyım. Deniz bu açıklığımı severdi galiba. Sevmediği demeyeyim ama tutmadığı bir özelliğim aşk yaşamımın da açık olmasıydı. O, özel yaşamını benimle bile paylaşmazdı. Belki Ankara'da evlenmiştir de ruhumuz duymamıştır. Epeydir haber alamadığıma göre..."

Kadının:

— Bakar mısınız? Bir çay daha... diyen sesiyle sıyrıldı dalgınlığından.

Hasan, o masadan dönerken başucunda durdu:

— Seninkini de tazeleyeyim mi abi?

— Tazele Hasan. Şey... bir dakika.

— Buyur abi.

Kadının yine kitabına gömülmesini bekledikten sonra:

— Şey diyecektim Hasan. Kimmiş şu hanım? Daha önce geldi mi buraya? Pek çıkaramadım da.

— Yok abi, dedi Hasan sesini alçaltarak. Bu sabah otobüsle gelmiş İstanbul'dan. Birkaç gün dinlenecekmiş. Bizim Osman'ın pansiyonunda kalıyormuş, söyledi. Ben de sana soracaktım, tanıyor musun diye. Çekici kadın, di mi abi? Kaç yaşında dersin?

Kenan masaya baktığında kadınla göz göze geldi. Yine gülümsedi kadın.

— Bilmem, diye kekeledi Kenan... Sağol Hasan'cığım.

Hasan, birden renginin attığını, ellerinin titremeye başladığını görmüş müydü acaba? Konyaktan bir yudum aldı, kendini toplamaya çalıştı:

"Elim ayağıma dolandı... Az kaldı koşup sarılacaktım. GÜZİN! Hınzır gülümseyişiyle Güzin işte! Çok daha genci tabii ama bu tür kadınların yaşı yoktur ki. Sema'yı nereden uydurdum? İlgisi yok. Özverisiyle, inceliğiyle, delişmenliğiyle tam yaşının kadınıdır Sema; bu kadınlar gibi yaşlandıkça artmaz, eksilir. Yaşadıklarından kazanmaz, kazanımlarını tek tek elden çıkarır. Yıllarla.

Sema türünde kadın arkadaşım çok oldu. Bazan bir gülücüğün, bazan savrulan bir saçın, bazan tenden yükselen bir kokunun ardına takılıp kendimi yataklarında bulduğum kadınlar. Benim için bir gecelik bir serüven anlamına gelen bu ilişkinin karşımdakini yıpratmaması adına katlandığım ruh çözümlemeleri, gecenin biricikliğini (çünkü her ilişki biriciktir) aşındıran, sıradanlığa çeken tartışmalar.

Güzin'le ilişkimiz sırasında bu kapılmaları, bu çekimleri pek duymadım. Ama onun da hakkını vermeliyim: belki ilişkimiz benim istediğim boyutta sürseydi kaçamaklara kalkışabilirdim. Güzin, bu özelliğimi kavradı sanırım: özgürlüğümü istersem armağan edebilirim ama istendi diye vermem. Güzin "göze almamakta" haksız sayılmaz yani.

Sözgelimi şu kadın, özenle sarındığım dokunulmazlık zırhımda bir delik açtı birden: şu anda onunla kumların arasında sevişebilirim, çıplak bedeninin her girintisini, her çıkıntısını araştırabilirim uzun uzun. Yoklayabilirim,

öpebilirim. Bedeninin kıtasını keşfedebilirim. Yılların bağışladığı en büyük armağan bu: belki birkaç gün, belki birkaç an boyunca tattığın mutluluğa ya da aşka epey benzeyen bir duyguyu örselenmez bir yerde koruma, aradığında korunağından bulup çıkarma, yeniden yeniden yaşama becerisi.

Bu kadınla seviştiğimi kurarken tanıdığım öbür kadınlarla da sevişmiş oldum bir bakıma, hepsinden aldığımı, edindiğimi, kazandığımı kattım düşüme.”

Birden güneşin artık gözüne vurmadığını ayırt etti. Gök kararmıştı. Birazdan her günkü yağmur iner. En iyisi kalkmalı hemen, eve koşup kitabın başına geçmeli. Sahi, Sema’ya bir mektup yazıp eski evin durumunu sormalı. Deniz’den yeni haberler var mı? Birkaç günlük tatil bana da iyi gelecek galiba. Nedense bu kadını görünce anladım hepsini ne kadar özlediğimi. Adını da öğrenemedim ya... Bari hesabı isteyeyim.

— Hasan, hesap canım, dedi yanından geçen çaycıya.

Kumsalda yürüyüşe çıkmayı göze alamadığına göre yaşlanmıştı demek.

Böyle ufak tefek üşenmelerden anlaşılıyor. Yoksa bir biçimde geçmeyi beceren, birbirine eklenen, sayıları bu yüzden kabarıp yılları bulan tekdüze günler hiçbir ipucu vermiyor.

Şu karşı masadaki adamın yaşı da anlaşılmıyor sözgelimi. Kaç yaşında olursa olsun varlığıyla bulunduğu mekâna damgasını vuran erkeklerden. Cinsel çekiciliğinin farkında. Gençken ne canlar almıştır kimbilir... Yine de bu çekiciliğini bir silah gibi kullanmıyor. Yakın arkadaşlarını kadınlardan seçen erkeklerden. Yani isterse çapkın, isterse yakın dost, aradaki sınır kesin.

Aradabir, bir şeyler yazdığı kâğıtlardan başını kaldırıp iş-tahla camdan dışarı bakıyor. Belki de ciddi bir şey yazıyordu. Hadi biraz daha zorlarsak: belki yazardır. Belki adını bildiğimiz bir yazar.

O kadarını bilemem ama onu bir yerden tanıyorum sanki. Belki Çiçek Pasajı’ndan, belki Bayram’ın Krepen’deki eski meyhanesinden. Belki İsmet’in lotarya defterinden diyeceğim ama oradaki isimleri orali yüzlerle birleştiremem ki.

Boşuna, diye düşündü Kadın. Belki tatilde bir göz atarım diye yanında getirdiği romanı okumaya çalıştı. Kitap, onu çevresinden koparıp alacak kadar usta-işi değildi. En iyisi karşıdakinin kim olduğunu öğrenmek ya da anımsamaktı. Tabii romana dalmış görünerek.

Onun çay kaşığına havada yakalarken kalemini düşürdüğünü görünce gülümsedi: sarhoşluğun sevimli sarsaklıkları. Gerçi çay bardağına koyduğu iki damla konyakla sarhoş olmazdı bu adam

ama belki akşamdan kalmaydı.

Birdenbire bulutlardan sıyrılan güneşin cılız ışığında bir daha inceledi onu: kırıl saçlarını, yanık tenini, kalemi tutan küt parmaklarını. O da kendisini incelemişti galiba çaktırmadan. Ama başka bir nedenle: yabancı, üstelik yaşlı başlı bir kadının bu erkekler kahvesinde ne işi var merakıyla. Bir ara, eski bir tanıdığına –bir sevgilisine mi demeli, çünkü soluk soluğa kalmıştı bir an– rastladığını sanmıştı anlaşılan ama sonra vazgeçmişti.

Eskiden olsa bir özür bulup yanına yaklaşıp, laf arasında kim olduğunu öğrenirdi. Ama eskiden. Artık kumsalda yürümek bile anlamsız geliyordu. Bin kere yapılmış bir şeyin bir daha yapılması gibi.

İkinci başarısız evliliğinin bitimini kutlamaya gelmişti buraya. Bu adamsa, yaşamının hiçbir döneminde evlenmeye yeltenmemişti herhalde... Belki de tutulduğu, aşık olduğu kadınlardan hiçbiri onunla evlenmeyi göze alamamıştı. Güzin hanımın bu deyiminin anlamını yıllar sonra kavraması şaşılacak bir şeydi. Evet, bu adamla çok güzel, kısa bir birliktelik yaşanırdı, başka biriyle kolay kolay yaşanmayacak türden ama sonra...

Çoktandır unuttuğu bir haz dalgasıyla ürperen bedeni gevşedi birden. Sanki karşısındakiyle bütün kuralları çiğneyen bir aşk yaşamıştı da bağışlayamadığı bir şey (ne sözgelimi?) yüzünden ondan ayrılmak zorundaydı.

Aslında onu mu özliyordu, yoksa demin tenini zonklatan tutkuyu mu?

Romanı uygun bir yerde bırakmak için birkaç sayfa daha okudu. En iyisi kitabı çaycıya armağan etmeyi giderken. Burda zaman kolay geçmez herhalde. Kışın. Ayrıca belki konuşma sırasında...

Karşiki, dostça konuşmuştu çocukla, belki buralıydı. Kurgusu bozuk bir roman okumanın sonuçları işte, diye gülümsedi. Şimdilik buralı olabilir de nerden gelmişti? Bir şeyden mi kaçıyordu? Yoksa kimbilir hangi dolambaçları atlattıktan, hangi çıkmazlara tosladıktan sonra mı seçmişti tek başınalığı?

Onun kalkmaya hazırlandığını görünce telaşa kapıldı.

“İçte uzun uzun biriktirilen, ancak dalgınlık anlarında su yüzüne çıkan gerçek” bu olsa gerekti: onunla birlikte bir şey daha kayıp gidiyordu ellerinden.

İşte karşiki, dosyasını, kalemini çantasına koydu, boşalmış cep konyağı şişesini masanın üstünde bıraktı.

Daha önce çaycıdan hesap istemiş olmalı, çünkü tezgâha dönerek ayakta bekledi bir süre.

Hiç değilse adını öğrenebilse onu bir yere oturtabileceği duygusu bastırdı.

Kalkıp... Ama artık geçti, keşke daha önce...

Çaycının sesi duyuldu mutfaktan:

“Geldim, Kenan abi!”

sema

Bu daracık sokağın iki kaldırımına dizilmiş evlere iki gündür yağmur yağıyor. Karla karışık. Aşınmış cephelerden aşağı iner inmez kar taneleri belirsizleşiyor, ufak birikintilerle mazgallardan süzülüyor.

Sokaktan geçenlerin üstleri başları, özellikle pabuçları çamur içinde; yüzleri soğuktan kızarmış.

Donuk kar ışığında renkler iyice silindi, seslere de bir gizlilik, suçluluk sindi. Rüzgâr, bu belirsizliği kamçılıyor en azından, mazot ve kömür kokusunu dağıtıp havayı tazeliyor.

Bu yapıların üst katlarında kimlerin oturduğu pek bilinmez. Arasına bir camdan yorgun bir yüz görünmese, ihtiyar bir el, bir örtüyü silkelemese, Rumca, Türkçe, Ermenice sesler arasına yükselmese, bomboş oldukları varsayılabilir.

Evlerin girişlerinde bir iki bakkal, bir büfe, bir kahvehane, bir elektrikçi dükkânı var, az ötede, başka bir dünyaya açılan pavyonların süslü kapıları.

Demin karşı bakkaldan sigara alan Sema, bildik adımlarla girdi meyhanenin kapısından.

İsmet koştu, paltosunu, atkısını aldı.

— Hoş geldin Sema abla.

— Merhaba İsmet’çiğim, dedi Sema sevgiyle. Nasılsın? İşler nasıl?

— Bildiğin gibi lotarya yok Sema ablacım. Bir zamandır işsiz güçsüzüz. Sen ne yapıyorsun?

— Bir değişiklik yok. İdare eder.

Orta masadakilerden ikisi ayağa kalkmıştı.

— Şöyle geçsene Sema, dedi Kenan, iskemlesini azıcık yana çekerek.

— Nasılsın Kenan abi? dedi Sema elini uzatarak. Öpüşmediler.

— Az kalsın, diye başladı Kenan.

— Gelmeyeceğimi mi sandınız yoksa? dedi Sema. Kırılmıştı.

— Öylesine söyledim canım, dedi Kenan, gözlerinden kırılganlığını okuyarak. Bir kadeh rakı içtin mi ısınırısın.

— Hava buz gibi, dedi Sema ellerini ovuşturarak, taksi bulamadım bir türlü. Sen nasıl geldin sahi ta oralardan?

— İyi ki arabalı birini buldum. Bu yana geliyormuş. Çocuklar yardımcı oldular.

Her konuşma girişimi, iki üç sözcükten sonra masanın gergin sessizliğinde boğulup gidiyordu.

— Seversiniz diye tavuk jambonu almıştım Şütte'den, dedi İsmet kızarak. Peynir, kavun, salata falan gibi bir şeyler söyleyeyim mi?

— Bence biraz daha bekleyelim, dedi Bülent, belki başka gelenler olur.

— Doğrusu ben de daha kalabalık oluruz sanmıştım, dedi Ümit. Sıkıındı.

— Belki herkesin haberi yoktur, dedi Olcay, kimsenin yüzüne bakmadan.

— Ama ben bütün tanıdıkları tek tek arayıp (yutkundu İsmet) haberi vermişim.

— Dedim ya, yollar gerçekten berbat, dedi Sema hafif çatlak sesiyle.

— Tamam tamam Sema'cığım, dedi Kenan hafifçe gü-

lümseyerek. Sen değişmeyeceksin, özür bulmada, yumuşatmada üstüne yoktur... Şu şişeyi uzatır mısın Bülent? Olcay'ın kadehi de boş.

— Olcay içki içmiyor, diye atıldı Bülent.

Kenan şaşırarak baktı Olcay'a: sahi mi?

— Doğru, içmiyorum, dedi Olcay sinirli bir sesle. Uygar, sağlıklı bir insan olmaya karar vermek suç mu? Şu tablayı da kaldırsana İsmet, ağzına kadar dolmuş. Dumandan boğulacağız şurada.

İsmet koştu.

— Ordan memnun musun? diye sordu Bülent konuyu değiştirmek için. Doğrusu eskisinden sağlıklı görünüyorsunuz.

— Oysa ne içkiyi bıraktım, ne sigarayı, dedi Kenan alayla. Hâlâ bekâрім.

— Ben tuvalete gidiyorum, dedi Olcay. Dönene kadar bu konu kapanmış olur belki.

— Seninle geleyim mi? dedi Sema.

— İçin rahat etmeyecekse gel, dedi Olcay küçümsercesine.

Sema fırladı, onun ardından seğırtti.

Kenan, buruk bir gülümseyişle baktı Sema'nın arkasından.

— Kaç yıl oldu buraya gelmeyeli, dedi Olcay, bak şu küçücük camı değiştirmemişler, hâlâ kırık.

Sema, camı kıran kendisiymiş gibi utançla başını eğdi.

— Şu anda önemi yok nasılsa, dedi Olcay, biraz temiz kar havası ikimize de iyi gelir.

— Abartıyorsun Olcay'cığım diye güldü Sema. Daha masalar dolmadı bile.

— Sorun yalnız dumanın boğuculuğu değil ki, dedi Olcay sertçe. Zaten masalar dolana kadar kalkarız biz.

— Yapma, daha yeni geldik sayılır.

Olcay'ın gözleri öfke saçıyordu:

— Bak Sema, ne de olsa eski arkadaşımın, seni kırmak istemem ama doğruyu söylemek gerekirse, bu insanların arasında bulunmaktan neden hoşlandığını baştanberi anlayamamışımdır.

— Ama benim akrabam gibidirler, dedi Sema. Sen hiç aralarına katılmak istemedin ki.

— Ona bakarsan bu gece de gelmeyecektim. Az kalsın. Ama Bülent üsteledi. Ayıp olurmuş falan. Ben de annelere gitmeden önce şöyle bir uğramaya peki dedim. Yani zaten geç kalamayız. Bari bir olay çıkmadan paçayı kurtarsak.

— Ne olayı çıkacak ki? Bak kimse konuyu açmadı bile, sanki önceden sözleşmişiz. Hadi gel de masaya dönelim artık.

— Sen dön, dedi Olcay. Kendime çekidüzen verince ben de gelirim.

Bu uzaklıktan bakıldığında masa, kıyıdan açılmaya hazırlanan bir tekneye benziyordu. Öteki masalar dolmuştu. Sanki birazdan bir şey olacak, diyelim bir düdük çalacak ve masa, kıyıyla bütün bağlantılarını koparıp engine doğru yol alacaktı. Ya da içli bir şarkı yükselecekti belki, eski kıışların, eski yazların yüreğine saplanacak, eski sevgilerin kabuğunu sıyracaktı.

Masayı bu yolculuktan alıkoyan tek şey, Olcay ile Bülent'in ortak varlığıydı. Sema, Olcay'ın yanılmadığını seziyordu: alttan alta fokurdayan bir tedirginlik gittikçe su yüzüne çıkıyordu. Ürperdi.

Kenan, İsmet'i zorla yanına oturtmuştu; onun Olcay'ın se-sindeki buyurgan tınıya içerlediğini düşünüyordu besbelli.

— Hepimiz değiştik ama sen hiç değişmemişsin İsmet'çğim, diyordu içtenlikle. Tavuk jambonunu bile unutmamışsın bu kargaşada.

— Lafı mı olur Kenan abi? dedi İsmet, iğreti iliştigi iskemleden kalkmaya çalışarak. Sizi sık sık birlikte göremiyoruz artık.

İri çekik gözlerindeki hüznü Kenan'a da geçmişti:

— Bir haftalığına buradayım, dedi Kenan, eski evde kalıyorum. Artık istemediğin kadar görürsün beni.

İsmet gülümsedi, onun kolunu sıktı.

— Sıcaklardan söyleyeyim mi? diye sordu yerine oturan Sema'ya.

— Ortaya bir şeyler söyle istersen İsmet. Bülentler çabuk kalkacaklarmış. (Bülent içeri, Olcay'a bakmaya gitmişti.)

— Kayınvalideye söz vermişlerdir garanti, dedi Kenan.

— Aman Kenan abi!

— Kitap nasıl gidiyor sahi? dedi Bülent yerine oturur oturmaz.

— Yakında biter. Yalnız kaynak kitaplardan birini bulamıyorum. Notlarımı almıştım da, künyesini yani...

— Nerede olabilir acaba? dedi Sema rastgele.

— O baskında... Şey çocuklar, belki yeri değildir ama bence tam yeri. Size bir şey soracaktım, dedi Kenan.

Masaya fırtına öncesinin sessizliği yerleşti birden.

— Neymiş abi? dedi Bülent.

— Hani şu polis baskını...

Olcay'ın patlaması beklenmedikti:

— Gene mi baskın?

Yan masalardan birinde akşam yemeğini yiyen işçi, yoğurtlu ıspanağına ara verip orta masaya baktı.

— Ben izninizi isteyeyim, dedi İsmet usulca. Özel bir konu galiba. Zaten komşu meyhaneye bir ara uğrarım demiştim.

Kenan'ın bir şey demesine vakit bırakmadan kalktı.

— Daha önce sorduğumu anımsamıyorum Olcay, dedi Kenan soğuk bir sesle.

— **Siz** sormamış olabilirsiniz. Ama Bülent kafamı iyice ütöledi. Onun evden taşınmasıyla baskın arasında birkaç gün varmış. Acaba ne olmuşmuş? Sanki polise gidip Deniz'in adresini ben verdim. Eve giren çıkan belli olsa hadi neyse...

— Bu kadar sinirleneceğini ummazdım, dedi Kenan. Aklıma kitaptan geldi ama önemli bir olay. Deniz'in yaşamını altüst eden bir olay.

Olcay, sessizce ağlamaya başlamıştı. Sema onu avutmaya çalışıyordu.

— Kim seni suçluyor ki sevgilim? dedi Bülent. Ben yalnız tarihlerin yakınlığını garipsemişim. Seni suçlamak aklımın ucundan bile geçmez.

Kenan susmuştu. Sessiz anlaşmayı bozduğuna, Deniz'i andığına pişmandı.

İsmet girdi kapıdan. Mutfağa uğrayıp geldi:

— Kusura bakmayın, dedi pek de inandırıcı olmayan bir sesle. Evden aramışlar. Hanım hastalanmış, hemen gitmem gerekiyor. Ortaya köfteyle patates kızartması söyledim, gerisini siz bilirsiniz.

— Böyle bir patlama beklemiyordum, dedi Kenan kendi

kendine konuşurcasına. Ne kadar çok **şey** birikmiş! Sanırım hepiniz ihbarı yapanı merak ediyorsunuz. Sanmıştım demek daha doğru. Yoksa sizi tedirgin etmezdim. En iyisi Güllü hanıma sorarım yarın, o günlerde bir yabancıнын, Olcay'ın deyişle eve girişi çıkışı belli olmayanlardan birinin değil de daha önce hiç uğramamış bir yabancıнын gelip gelmediğini öğrenirim. Özür dilerim.

— Ne özrü abi? dedi Bülent yeni-gülümsemesiyle. Hepimiz eski dostuz şunun şurasında.

— Tabii canım, diye atıldı Sema.

— Ne dostlar ama! diye haykırdı Olcay, öfkeden tir tir titreyerek. En çok sevdiğinizi söylediğiniz arkadaşınız mezara girdikten hemen sonra meyhaneye koşmanızdan belli!

Kenan kalktı, hiç kimseye bir şey söylemeden çıktı.

Sema ablacığım,

Bu mektubu komşu meyhanede yazıyorum. Umarım, çabuk kalkmama kızmamışsınızdır. Ama daha fazla dayanamadım. Deniz abinin ölümü gibi acılı bir olay karşısında birbirinize daha sıkı kenetleneceğinizi bekliyordum. Demek hiçbir şey beklediğim gibi değilmiş. Herhalde siz daha iyi bilirsiniz. Ablaya lotarya defteri ayırmıştım, uğrayıp almadı. Belki işi çıktı. Bu defterleri ona iletir misin? Belki işine yarar. Artık umudum yok ama belki bunların arasında da imzasına yüz biçilebilecek birilerini bulur. Başın sağ olsun. Sevgiler

İsmet

RESİMLER

- s. 10 10 x 15 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, mürekkep, karışık teknik
- s. 17 10 x 15 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, mürekkep, karışık teknik
- s. 25 12.5 x 18 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, mürekkep, karışık teknik
- s. 33 10 x 15 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, mürekkep, karışık teknik
- s. 37 9 x 14 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, mürekkep, karışık teknik
- s. 40 15 x 22.5 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, mürekkep, karışık teknik
- s. 50 15 x 20.5 cm., 2001 fotoğraf, suluboya, kurşun kalem, karışık teknik
- s. 59 10 x 15 cm., 2002 fotoğraf, çini mürekkebi, karışık teknik

Tomris Uyar (İstanbul, 15 Mart 1941 – 4 Temmuz 2003) İlkokulu Taksim'deki Yeni Kolej'de (1952); ortaokulu İngiliz High School'da (1957); liseyi Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nde (1961) okudu. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne bağlı Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi (1963). 1987'de Boğaziçi Üniversitesi'nde "Çağdaş Öykü ve Türk Öykücülüğü" adlı seçmeli bir ders verdi. Ü. Tamer ve C. Süreya ile birlikte *Papirüs* dergisinin yayınına katıldı. 1968'den itibaren İngilizceden altmıştan fazla kitap çevirdi; Türkçeye dünya yazınından yapıtlar kazandı. *Yürekte Bukağı* ile 1980, *Yaza Yolculuk* ile 1987 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı; *Güzel Yazı Defteri* ile 2002 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. 2011'de 70. yaşı dolayısıyla Mimar Sinan Üniversitesi'nde bir sempozyum düzenlendi. 2002'den bu yana Yapı Kredi Yayınları'nda olan Tomris Uyar'ın bütün kitapları Delta dizisinde iki ciltte toplandı.

Yapıtları:

Öykü: *İpek ve Bakır* (1971), *Ödeşmeler ve Şahmeran Hikâyesi* (Nedim Günsür'ün resimleriyle, 1973), *Dizboyu Papatyalar* (1975), *Yürekte Bukağı* (1979), *Yaz Düşleri / Düş Kışları* (1981), *Gecegezen Kızlar* (1983), *Diz Boyu Papatyalar* (Toplu Öyküler, 1984), *Dön Geri Bak ve Rus Ruleti* (2 cilt Toplu Öyküler, 1985), *Yaza Yolculuk* (1989), *Sekizinci Günah* (1990), *Otuzların Kadını* (1992), *İki Yaka İki Uç* (Gençlik Öyküleri: Seçmeler, 1992), *Aramızdaki Şey* (1997), *Güzel Yazı Defteri* (Ali Arif Ersen'in resimleriyle, 2002), *Metal Yorgunluğu* (Haz.: Handan İnci, Doğan Kardeş Seçme Öyküler, 2009).

Günlükler-Denemeler-Eleştiriler: *Gündökümü 75* (1976; eklemeler yapılarak *Sesler, Yüzler, Sokaklar* adıyla 1981'de, *Gündökümü* (1975-1980): *Bir Uyumsuzun Notları*, adıyla 1990'da yeni basımları yapıldı), *Günlerin Tortusu: Bir Uyumsuzun Notları* (1985), *Yazılı Günler* (1985-1988) (1989), *Tanışma Günleri / Anları* (1989-1995) (1995), *Yüzleşmeler: Bir Uyumsuzun Notları* (1995-1999) (2000), *Gündökümü: Bir Uyumsuzun Notları* (2 cilt toplu günlükler/yazılar, 2003), *Kitapla Direniş: Yazılar, Söyleşiler, Soruşturmalar* (Haz.: Handan İnci, 2011).

*Tomris Uyar'ın
YKY'deki kitapları:*

İpek ve Bakır (2002)
Güzel Yazı Defteri (2002)
Ödeşmeler ve Şahmeran Hikâyesi (2003)
Gündökümü, Bir Uyumsuzun Notları I (2003)
Gündökümü, Bir Uyumsuzun Notları II (2003)
Yürekta Bakağı (2004)
Dizboyu Papatyalar (2004)
Gecegezen Kızlar (2005)
Yaz Düşleri Düş Kışları (2005)
Otuzların Kadını (2005)
Sekizinci Günah (2005)
Aramızdaki Şey (2006)
Yaza Yolculuk (2006)
Kitapla Direniş (2011)
Bütün Öyküleri (*Delta*, 2014)

Doğın Kardeş
Metal Yorgunluğu - Seçme Öyküler (2009)